

Οὐδέποτε οὐτε τῶν ἡδονῶν τῆς Εὐρώπης, οὐτε τῆς πολυτελείας καὶ μαλθακότητος τοῦ πολιτισμοῦ ἡ θεία αὐτὴ ἐβελξε. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν μεταξὺ τῶν ἀποίκων περιπλανώμενοι καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην κατὰ τύχην μεταβάλλαντες ἔμειναν πρὸς πάντα ἀνίσθητοι καὶ ἀδιάφοροι, οὗτ' ἔστερξάν ποτε νὰ ἀλλοιωσῶσι βίον· ἀλλὰ καὶ παῖδια αὐτῶν ἀνατραφέντα ἐκ βρετικῆς ἡλικίας μεταξὺ τῶν Εὐρωπαίων, ἅμα ἤλθον, προτίμησαν νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰ δάση καὶ τὰς φάραγγας, ὅπου καὶ οἱ γονεῖς τῶν ἀπέθανον, ἐν ᾧ Εὐρωπαῖοι συχνάκις ἔζησαν εὐχαρίστως εἰς τὰς καλὰς τῶν ἀγρίων. Ἡ κατὰστασις αὕτη διαρκεῖ ἤδη τοῖς αἰῶνας. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ μικρὰ ἔθνη ἀκολουθοῦσι τὴν φορὰν τῶν μεγάλων, ἐνδέχεται ποτε οἱ αὐτόχθονες νὰ συγχωνευθῶσιν εἰς τοὺς ἀποικογενεῖς. Ἀν τοῦτο ὑπάρχῃ πεπωμένον εὐχόμεθα νὰ διατηρήσῃσι τοῦλάχιστον ὡς μέλη αὐτόνομων πολιτειῶν, τὴν τόσῳ περισπούδαστον ἐλευθερίαν τὴν ὅποιαν πολλοὶ λαοὶ ἄλλοι ἐθυσίασαν ἐλευθεῖώς εἰς ματαίαις ἐλπίδας, ἡ δεσποτικὴ φέβου καθὼς ὁ Ἡσαὺ ἐπώλησε τὰ πρωτοτόκιά του δι' ὀλίγον ἐψήμα φακῆς.

I. N. Αεθαδεύς.

ΠΕΡΙ ΕΓΓΑΣΤΡΙΜΥΘΙΑΣ.

Εγγαστριμυθία καλεῖται ἡ περὶ τὸ λαλεῖν τοιαύτη τις ἐπιτηδεύτης καθ' ἣν νομίζει τις τὴν φωνὴν ὡς ἐκ τοῦ στομάχου ἢ τῆς γαστρός ἐξερχομένην. Καὶ τοιαύτη ἦτο ἡ δοξασία τῶν ἀρχαίων, οἵτινες ἐδίδαιον τὴν ὑπαρξιν ταύτης τῆς δυνάμεως παρὰ πλείστοις ἀνθρώποις.

Οἱ σοφοὶ δὲν συμφωνοῦσιν ὡς πρὸς τὴν φύσιν τῆς ἐγγαστριμυθίας. Ἐπὶ τοῦ φαινομένου τούτου οἱ ἀρχαῖοι ἐπίστευον ὅτι ἡ φωνὴ διαρροῦται ἐντὸς τῶν γαστρικῶν κοιλοτήτων, οἱ δὲ μεταγενέστεροι ἀπέδειξαν ὅτι ἡ δόξα αὕτη ἦτο ἐσφαλμένη· δὲν ἡδυνήθησαν ὅμως νὰ συμφωνήσωσι πρὸς ἀλλήλους ὅπως φυσιολογικῶς ἀποδείξωσι τὸν σχηματισμὸν τῆς διπλῆς ταύτης φωνῆς. Ὁ Αἰβῆς Νολλετος ὑπέθετεν ὅτι παρήγετο αὕτη ἐκ διαρρώσεως λέξεων κατὰ τὴν εἰσπνοήν, ἐηλονότι κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ ἀέρος ἐν τῷ λάρυγγι· ὁ Lespagnole, ὃν ἄωρος θάνατος ἀνῆρπασεν ἀπὸ τὸν ἱατρικὸν κόσμον, ἀπεφῆντο διαφορεῖς. Ἐντινι αὐτοῦ λόγῳ,

ἀπαγγελθέντι κατὰ τὰ 1811 ἐνώπιον τῆς ἱατρικῆς σχολῆς τῶν Παρισίων, δι' ἐτυχρίστη ὅτι τὸ μυστήριον τῶν ἐγγαστριμυθῶν συνίσταται εἰς τὸ καλύειν τοὺς φθόγγους τοῦ εἰσχωρεῖν εἰς τὰς ῥινικάς κοιλοτήτας, καὶ ἀποπνίγειν αὐτοὺς, οὕτως εἰπεῖν, κατὰ τὴν ἐκ τῆς γλώττης ἐξοδὸν τῶν. Ὁ Ριχεράνδος, ἐν τῷ ποινῆματι αὐτοῦ *Στοιχεῖα Φυσιολογίας*, ἀπέδειξε τὸ ἐναντίον· λέγει δ' οὗτος « ὅτι ἅπας ὁ μηχανισμὸς τῆς ἐγγαστριμυθίας συνίσταται εἰς βραδείαν καὶ βαθυρρῶν αὐξανομένην ἐκπνοήν, ἥτις προηγείται » ἰσχυρᾶς εἰσπνοῆς· διὰ ταύτης ὁ ἐγγαστριμυθὸς εἰσάγει εἰς τοὺς πνεύμονάς του μέγα ποσὸν ἀέρος, οὗ » τῆς ἐξόδου φεῖδεται. »

Τὸ πάλαι οἱ ἐγγαστριμυθοὶ ἐνομίζοντο θεῖα ὄντα· τὸ ἱερατεῖον ὡς καὶ ὁ ὄχλος ἐπίστευεν ὅτι ἡ προφητικὴ κοιλία ἱερέων τινῶν ἀπατεῶνων ἐχρησιμοποιεῖται. Τὴν ἐγγαστριμυθίαν μετεχειρίζοντο συχνὰ οἱ ἔθνηκοι πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν δεισιδαιμόνων λαῶν, καὶ ἔχεται πολλῆς πιθανότητος, ὅτι ἡ Πυθία, ῥυπαζομένη ἐπὶ τοῦ τρίποδός της καὶ προσποιουμένη ὅτι κωτέχεται ὑπὸ δαιμονίου ἐμπνέοντος αὐτὴν, οὐδὲν ἄλλο ἢ ἐπιδέξις ἐγγαστριμυθοῦ. (α).

Ὅπως ποτ' ἂν ᾖ, ἡ τοῦ Ριχεράνδου γνώμη φαίνεται ὑπερσχύσασα· διότι οἱ σοφοὶ ἐπίεσθησαν γενικῶς ὅτι οὐδεὶς ἐγεννήθη ἔχων τὴν ἰδιόζυσαν ὀργανικὴν διάθεσιν, ἣν οἱ ἐγγαστριμυθοὶ ἀπὸ τὴν φύσιν δεδαιόσιν· ὅτι ἔλαβον ἡ μικρὰ ἢ μεγάλη ἱκανότης τοῦ μεταβάλλειν τοὺς τόνους τῆς φωνῆς ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς εὐκαμψίας καὶ εὐλιγιστότητος τῶν χόνδρων τῆς φωνητικῆς συσκευῆς.

Ἡ ἐγγαστριμυθία ἀπετελεῖ μέρος τῶν ἀποκρύφων μαθητέων, ὧν τὴν κλειδα μόνοι οἱ μεμνημένοι τὰ μυστήρια καὶ οἱ κάτοχοι τῆς τέχνης ταύτης ὧν εἶχον αἱ ἀρχαὶ εἶνε ἀπερίγραπτοι, ἐπροφυλάττοντο δὲ τοῦ νὰ ἀποκαλύψωσι τὸ τόσον ἰσχυρὸν μέσον τοῦ πείθειν τὸν λαόν· οἱ λυκάνθρωποι, οἱ βρυκόλακες, οἱ μάγοι καὶ οἱ δαίμονες οἱ τὰ μέγιστα ἐκ τούτου ὠφελοῦμενοι, ἐξαπατῶντες τὸν λαόν δὲν ἀπεκάλυπτον τὸ μυστήριον, μόλις δὲ κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας ἡ ἐγγαστριμυθία εἰσῆχθη εἰς τὰς θεατρικὰς σκηνὰς καὶ περιεγρᾶφη ὑπὸ τοῦ Κυρίου La Chapelle.

Περὶ τὸν νὰ εἰπώμεν περὶ τοῦ ὁποῖα τις ἦτον ἡ ἐγγαστριμυθία παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις, ἡ Αἰγυπτίοις καὶ Ῥωμαίοις. Ἡ ἀγνοία ἐν ᾗ τότε εὕρισκοντο ὡς πρὸς τὴν αἰτίαν ταύτης οὐκ ὀλίγον συνειτέρευν εἰς τὰς

(α) Ἰδὲ Φουρνιέρου *Λεξικὸν τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης*.